

μενον ἐκ τοῦ ναοῦ, τὸν Ἀττίλαν φεύγοντα, τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἀγ. Πέτρου κτλ.

Ἡ τρίτη ἡ τῆς Πυρκαϊᾶς τοῦ Προαφείου ὀνομαζομένη, περιλαμβάνει τὴν εἰκόνα τῆς Πυρκαϊᾶς ταύτης, καὶ τὴν στέψιν τοῦ Καρλομάγνου.

Ἡ δὲ τετάρτη λέγεται Αἰθουσα τοῦ Κωνσταντίνου, διότι ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἡ νίκη τοῦ Κωνσταντίνου κατὰ τοῦ Μαξεντίου δηλ. ἡ νίκη τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἡ βᾶπτισις τοῦ Κωνσταντίνου.

Τῷ 1814 ἀποθανόντος τοῦ Ἰουλίου Β'. διεδέχθη αὐτὸν Λέων ὁ Ι'. ὅστις μιμούμενος τὸν προκατόχον του, ἐπροστάτευσεν τὴν καλλιτεχνίαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὁ αἰὼν οὗτος ὠνομάσθη Αἰὼν Λέοντος τοῦ Ι'. Μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ Βραμάντης εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου διώρισεν ὁ Λέων τὸν Ῥαφαὴλ ἀρχιτέκτονα τοῦ Ἀγ. Πέτρου καὶ τοῦ Βατικανοῦ, τὰς Παστάδας τοῦ ὁποίου κατεκόσμησε διὰ 52 μικρῶν ἐλαιογραφῶν, αἱ ὁποῖαι κοινῶς ὀνομάζονται Ἀγία Γραφή τοῦ Ῥαφαήλ, διότι ἐν αὐταῖς περιέχεται ὅλη ἡ Ἱερὰ Ἱστορία ἀπὸ Γενέσεως μέχρι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἐξ ὧν διαπρέπει ἰδίως ἡ πρώτη εἰκὼν ἡ παριστάσα τὸν Πλάστον δημιουργοῦντα τὴν γῆν ἐκ τοῦ χάους.

Φραγκίσκος ὁ Α'. ἐπειράθη νὰ προσελκύσῃ τὸν Ῥαφαὴλ εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τοῦτο ἠθέλησε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ διάφορα ἔργα τῆς χειρὸς του. Ἐγραψε λοιπὸν ὁ Καλλιτέχνης οὗτος τὸν Ἀγιὸν Μιχαὴλ, καὶ τὸ βρέφος Ἰησοῦν μετὰ τῶν γονέων του.

Τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξε ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, τὸ κάλλιστον ἀριστοτέχνημα, ὅπερ παρήγαγέ ποτε ἡ ζωγραφικὴ εὐρίσκειται δὲ ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ ἐξετιμήθη 2,000,000 φράγκων. Ὁ Ῥαφαὴλ ἐσύστησε τὴν καλουμένην Ῥωμαϊκὴν Σχολὴν, καὶ ἀνέδειξε πλῆθος ζωγράφων πρώτης τάξεως μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ Ἰούλιος ὁ Ῥωμαῖος. Οἱ ἑνδοξοὶ οὗτοι μαθηταὶ ἐδοῦντο αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἐξετέλουν ἐν μέρει τὰ σχέδιά του πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ῥαφαὴλ ἀπέθανε τῷ 1520 Ἀπριλίου 7, ἡμέραν Μεγάλην Παρασκευὴν καθ' ἣν ὥραν ἀπέθνησκε καὶ ὁ Σωτὴρ, κατὰ τὸ τριακοστὸν ἑβδόμον ἀκριβῶς ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἶχε δὲ ἐπισπεύσει τὸτέλος αὐτοῦ οὐ μόνον δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ καταχρήσεων ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ πᾶν εἶδος τελειότητος, τὴν τῆς φαντασίας, τῆς γραφίδος, τοῦ χρωματισμοῦ, τῆς χάριτος καὶ γλαφυρότητος, τῆς ζωηρότητος, φυσικότητος καὶ ἰδανικότητος. Δικαίως δὲ ὠνομάσθη Ὁ μὴ ρος τῆς Ζωγραφικῆς.

Τὸ λείψανόν του μετακομισθὲν εἰς τὸ Πάνθεον, κατετέθη ἐντὸς παρεκκλησίου, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ τάφου του δίστιχον ἐπίγραμμα, λέγον:

«*Εὐνάδε κεῖται ὁ Ῥαφαήλ, τὸν ὁποῖον ἡ τῶν πάντων γενέτειρα φύσις, ζῶντα μὲν ἐφοβήθη μήπως*

τὴν ὑπερβῇ, νῦν δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ, φοβεῖται μήπως καὶ αὐτὴ συναποθάνῃ.»

(Ἐκ Πατρῶν).

ΝΙΚΟΛ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

Ἡ ἐν Γερμανίᾳ συνεταιρική μουσικὴ

Εἰς τὴν Γερμανίαν μᾶλλον παρ' εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν καλλιεργεῖται ἡ συνεταιρική φωνητικὴ μουσικὴ, ἡ καλὴ δὴλονότι ἐκείνη μουσικὴ εἰς ἣν πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ μέρος, καὶ δι' ἧς ἄδονται τὰ εὐθυμα ἐκεῖνα ἄσματα, ἅτινα εἰσὶν ἡ ψυχὴ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Καὶ τὰ μὲν ἄσματα παρήλλαξαν ὀλίγον ἀπὸ τῆς ΙΣ'. ἑκατονταετηρίδος. Τοὺς παλαιούς ὅμως συρμούς ἐπὶ τῆς μουσικῆς εὐρίσκομεν ἐπικρατοῦντας καὶ κατὰ τὴν ΙΘ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἡ μουσικὴ εἶναι γενικὸν μάθημα εἰς τὴν Γερμανίαν, οὐδεὶς ὅμως τῶν διδασκάλων συγχωρεῖται ἵνα μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ἐὰν ᾖ ἀνίκανος τοῦ νὰ διδάξῃ τὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς.

Ἐὰν ἀκούσῃς ἀριθμὸν τινα χωρικῶν νεανίδων ψαλλουσῶν εἰς ἀμπελὸν τινα ἐν καιρῷ τρυγητοῦ, ἢ σῶματι στρατολογημένων ἀπερχομένων εἰς τὸ γυμνάσιον βεβαίως θέλεις τοὺς εὐρεῖ ψάλλοντας κατὰ χορούς. Τὰ ἄσματα τοῦ *Bursehen* καὶ αἱ στροφαὶ τῶν Γερμανῶν σπουδαστῶν εἰσι γνωστά. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τῶν ὅσα ἀπαντᾷ ὁ περιηγητὴς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς μουσικῆς εἰσὶν αἱ τερπναὶ οἰκογενειακαὶ ὁμηγύρεις, εἰς ἃς νέοι καὶ γέροντες, πατέρες καὶ υἱοί, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, φίλοι καὶ γείτονες, συνέρχονται, ἐξοδεύοντες μακρὰς καὶ εὐθύμους ἐσπέρας οὐδαμῶς ἄλλως εἰμὴ μετὰ μουσικῆς, χωρὶς νὰ ἐπιζητήσωσι καλλιτέραν ἄλλην διασκεδάσιν. ψάλλουσι δὲ κατὰ χορούς. Εἰς ταύτας δὲ τὰς οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς ὁμηγύρεις δύσκολα ποιήματα συνεχῶς διεκπεραιοῦνται μετὰ θαυμασίου καὶ εὐαρέστου τρόπου.

Αἱ ἐταιρίαι τῶν *Leedertafeln*, ἡ τῆς «Τραπεζῆς τῶν ἁσμάτων» ἔχουσι μεγάλην καὶ σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς. Αὗται ἤρχισαν μετὰ τοῦ καθηγητοῦ *Zeller* τοῦ Βερολίνου, συνῆλθον δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν Αὐγούστου τοῦ 1810, οἱ θμελιώδεις δὲ νόμοι τῆς συστάσεως τούτων τῶν ἐταιρειῶν συνίστανται εἰς τὸ νὰ ψάλλωνται μόνον τὰ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας συντιθέμενα μέλη, τὰ ἄσματα δ' ἐν γένει γράφονται διὰ 4 ἀνδρῶν φωνᾶς (δύο ἡμιφώνους, καὶ δύο βαρυτόνους) ἐναλλάξ διὰ τε τὸν χορὸν καὶ διὰ μονοδίαν. Γράφονται δὲ καὶ ἄσματα διὰ τρεῖς ἢ ἐξ φωνᾶς διὰ διπλοὺς χορούς. Ἡ ἐταιρία δ' αὕτη εἶχεν ἀφοσιωθῇ κατ' ἀρχὰς εἰς φιλικὰς διασκεδάσεις καὶ ὥς ἐκ τούτου τὰ μέλη αὐτῆς συνήρχοντο ἅπαξ τοῦ μηνὸς μετὰ τὸ δείπνον. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀπλουστάτης ἀρχῆς αἱ ἐταιρίαι διεσπάρσαν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν καὶ κατεστάθησαν ὥς διωρυγεῖς ἐκτεταμένης συγκοινωνίας τῶν τεχνητῶν.